

Évközi 25. vasárnap

Fil 1, 20–27

„Számomra az élet Krisztus”

²⁰Bizakodom és reménykedem, hogy semmiben sem vallok szégyent, sőt nyíltan megmondom, hogy Krisztus, mint mindig, most is megdicsőül testemben, akkor is, ha élek, akkor is, ha meghalok. ²¹Hiszen számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség. ²²Ha meg tovább kell élnem, az gyümölcsöző munkát jelent. ²³Nem tudom tehát, mit válasszak. Mind a kettő vonz: Szeretnék elköltözni, hogy Krisztussal egyesüljek, mert ez mindennél jobb volna. ²⁴De hogy értetek életben maradjak, arra nagyobb szükség van. ²⁵Ebben a meggyőződésben biztosra veszem, hogy megmaradok, sőt előhaladásotokra és hitből fakadó örömötökre maradok meg, mindnyájatok jaáára. ²⁶Így még több okotok lesz arra, hogy Krisztusban örüljeteK, ha újra elmegyek hozzátok.

²⁷EljeteK hát Krisztus evangéliumához méltóan. Így akár elmegyek és látlak titeket, akár távol maradok, azt hallhatom rólatok, hogy egy szívvel, egy lélekkel munkálkodtok az evangéliumi hitért, s az ellenfelektől egyáltalán nem ijedteK meg.

Pál több alkalommal volt börtönben. Filippiben (49–50), Jeruzsálemben és Caesareaában (58–60) egyszer, majd Rómában kétszer is 62, valamint 67 körül. De többször letartóztatták, maga beszél arról, hogy Efezusban is volt börtönbe. Pál fogságban is nagyon tevékeny volt. A Filippieknek, a Kolosszeieknek, az Efezusiaknak és a Filomonnak írt leveleket a börtönből vagy fogságból írt levelek között tartják számon. Alexandriai Kelemen Pálnak hét fogságáról tud, ám a fogság idejének pontos meghatározása nem könnyű feladat. A filippieknek is házi őrizetből ír. Korábban úgy gondolták, az első római fogságából, de ma inkább úgy vélik Efezusból (1Kor 15,3–32). Erről a fogságáról keveset tudunk, de közel lévén Filippihez, Pál kedvenc egyházközségéhez, nagy valószínűséggel itt keletkezett a levél. Ide küldteK neki segítségül némi pénzt Epafroditusszal. Pál általában a maga számára nem fogadott el adományokat, itt azonban kivételt tett és feltehetően két levelet is írt az egyházközségnek, amelyet mi az A és B levél egyesítéséből keletkezett Filippieknek írt levélként ismerünk.

Ebben a nehéz helyzetben sem nyomorúságos helyzetére, hanem a vállalt missziójára gondol. Azt vizsgálja, hogy az adott helyzet mit használ a pogány misszió ügyének. Olyan embert ismerünk meg a le-

vélből, aki már mindennel leszámolt. A számos bebörtönzés és életveszély, valamint az elszánt missziós munka feloldotta benne az önsajnálatot és saját életéért való aggodást. Csak egy dolog létezik számára: a küldetésben vállalt feladat, független annak eredményességétől. Ebben a feladatban látja megvalósulni életét. Számára felérne a halállal, ha ezt a feladatot nem teljesíthetné. Teljesen mindegy számára, hogy börtönben vagy szabadon van, hiszen minden élethelyzetben megtanult evangelizálni. Feltehetően a börtönben végzett missziójára vonatkozik a „Krisztus, mint mindig, most is megdicsőül testemben” (20. v.) kijelentés is. Számára a földi halál nyereségnek számít, amely megszabadítja őt az állandó küzdelemtől, és lehetőséget nyújt arra, hogy találkozzon a feltámadt Krisztussal. Ezért a börtönből való szabadulás és a halálban való szabadulás azonos jellegűek számára. Nem is tudja mit kívánjon inkább (23. v.). Pusztán amiatt akar életben maradni, hogy segítsen a már misszionált egyházközösségeken. Az életét úgy szemléli, hogy amíg van feladata az egyházközösségekben, addig kell maradnia.

Pál az elkötelezett ember szemléletmódját és életmódját követte. Nem önmegvalósítani akart, hanem Krisztusnak és az egyháznak adta oda életét, amelyet teljes egészében betöltött a missziós feladat. Ezzel bemutatta az elkötelezett emberek boldog életét. Sokan a munka és a szabadidő kettősségében gondolkodnak életükön. Azt tartják sikernek, ha sok szabad idejük van, amikor saját passziójukra élhetnek. Pál számára ismeretlen ez a felosztás, a misszionálás feladatát nem munkaként fogta fel, hanem életének céljaként. A cél érdekében teljes egészében átadta személyiségét. Ezzel vált ideális keresztnnyé és ideális egyházi vezetővé.